

Jūnijs 2017

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„...un tie visi kļuva Svētā Gara pilni
un drošu sirdi runāja Dieva vārdus.”
(Apd 4,31b)

„VAI JŪS NEZINĀJĀT...?”

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm, vai Jums ir sirds izbrīns par to, ko ticīgie pārdomā Rožukroņa piektajā noslēpumā? Svētais Lūkass sava Evaņģēlija otrajā nodaļā raksta: „...kad viņi, izbeidzoties svētku dienām, atgriezās atpakaļ, bērns Jēzus palika Jeruzalemē, bet Viņa vecāki to nezināja.” (2, 43). Un vēl turpmākajos pantos (sal. 2, 44-46) mēs lasām, ka Jāzeps un Marija „meklēja Viņu starp radiem un pazīstamajiem” un neatrada. Tāpēc tiem vajadzēja atgriezties Jeruzalemē un meklēt tur.

Un Dieva Dēlu tie atrada tikai pēc trim dienām! Vai tad cilvēks nemeklē to, kas ir pazudis? Citā veidā – dažreiz vajag meklēt to, kas līdz šim vēl nav atrasts, kaut ir zināms vai nojaušams, ka tas ir pieejams, atrodams un pat gaida mūs. Vai vārdi „Viņa vecāki to nezināja” (2, 43) un „Kāpēc jūs mani meklējāt? Vai jūs nezinājāt, ka man jādabojas tanis lietās, kas ir mana Tēva?” (2, 49) nestāsta par kādu zaudējumu?

Vai tad tas nav liels pārsteigums, ka Marija, kura ir Dieva visuzticīgākā meita, „žēlastības pilnā”, „svētītā starp sievietēm” (sal. Lk 1, 28), jo Dieva gudrība un žēlastība sevišķā veidā ir ar Viņu, kaut kādā ceļā – ja var tā teikt – „**zaudē Dievu**”? Un kā saprast, ka tas gadījās arī cilvēkam, kurš ir taisnīgs un kurš centās savā dzīvē pieņemt gudrus un mīlestības pilnus lēmumus, piemēram, kādreiz negribēdams Marijai neslavu celt, neatstājot viņu slepeni ar bērniņu klēpī (sal. Mt 1, 19), tomēr **tagad nepamanīja, ka kopā ar viņiem nav Dēla**, par kuru viņam un pārējiem sludināja eņģeļi (sal. Lk 2, 18), par kuru vēlāk viņam paskaidroja, ka viņš esot „*Gaisma pagānu apgaismošanai un Izraēļa tautas gods*” (sal. Lk 2, 32)?!

Gribas atbildēt: tas tomēr nav jaunums. Cilvēka pazīšana ir ļoti ierobežota, un to vēl

pastiprina pirmdzimtā un personīgā, kā arī sabiedriskā grēka sekas. Skaisti to skaidro un zināmā mērā brīdina Māte Baznīca Katehisma vārdos, ka grēks ir „*patmila, kas iet līdz pat Dieva nonievāšanai*” (KBK 1850). Tādēļ cilvēks var daudz atstāt, zaudēt vai pat iznīcināt. Bet Marija, Jāzeps?!? Vai tad viņi smagi grēkoja? Mariju taču atzīstam kā „bez pirmdzimtā grēka ieņemto” (sal. KBK 722) un publiski, Baznīcas liturģijā (Svētajā Misē, Breviārā) godinām Viņas bezvainīgo Sirdi sestdienā pēc Jēzus Vissvētās Sirds svētkiem!

Izpratni var gūt, lasot, piemēram, Jāņa Evaņģēlija Vārdu (9, 3): „*Ne viņš grēkojis, ne viņa vecāki, bet Dieva darbiem jāpardās viņā.*” Marijas un Jāzepsa gadījums ir kā skola katram no mums, ka dažādu iemeslu dēļ **var gadīties, ka cilvēks (pat ticīgais) „zaudē Dievu”, „zaudē cilvēku”!**

Kurš no mums nav piedzīvojis, ka „*aizmirsa par Dievu*”, zaudēja To no savām acīm cilvēku dēļ, piemēram, sievas, vīra, vecāku vai darba devēju dēļ, kad tos lika pirms Dieva? Tad šis otrs cilvēks var Dievu it kā apēnot. Un diemžēl tas var notikt arī Svētās Mises laikā, kad, piemēram, pēc Jēzus pieņemšanas Svētajā Komūnijā ticīgais (vai „ticīgais”) ceļā uz savu vietu sveicina pazīstamos un sarunājas ar viņiem (!) vai to dara, apsēžoties solā, nerunājot sirds klusumā ar savu Pestītāju. Dažreiz to veicina kādi pasākumi, darbi, aizraušanās, azarts. Var, piemēram, tik ļoti aizrauties ar mūziku, dziedāšanu, spēlēšanu, lūgšanu (pat Euharistijas laikā), ka svarīgāka kļūst mūzika, nevis Tas, kam tā tiek sūtīta kā dāvana. Tad cilvēks visu uzmanību velta notim, domā par nākamo dziesmu, nevis skatās uz Hostiju, kad to paceļ priestera rokas konsekrācijas brīdī, kas ir viens no vis-svarīgākajiem Sv. Mises punktiem.

Dažreiz var notikt vēl citādāk, un arī par to liek aizdomāties Rožukroņa piektais noslēpums. Cilvēks, esot ar Dievu, var „zaudēt cilvēku”. Varbūt Marija un Jāzeps bija tik aizņemti ar lūgšanām, ar kultu, ka tāpēc nepamanīja Jēzus prombūtni? Tā var notikt arī draudzēs, ģimenēs, ja mēs esam tik ļoti „dievbijīgi”, ka jau/vēl „neredzam” blakus sēdošo – nesusveicināties; tēlojam, ka nemanām, ja kāds raud, lai pēc Mises vajadzētu jautāt: „Vai nevaru kā palīdzēt?” lespējams, ka nemaz nezinām, kas ir šis „brālis Kristū”, kurš sēž blakus. Par līdzīgu nostāju liecina stāsts par Kunga pārveidošanos (sal. Mt 17; Mk 9), kad Pēterim kalnā bija tik ļoti labi, ka viņš šai vietā gribēja apmesties un telti padzīvot. Jēzus tomēr mācekļus veda atpakaļ pie pūļa (kaut pūli bija dažādi cilvēki, arī ne tik draudzīgi Jēzum un apustuļiem) it kā sakot: „*Nedrīkst skatīties Dieva spožumā un aizmirst par tiem, kuri vēl dzīvo tumsā. Tagad, šī redzējuma pārveidoti, ejiet apgaismot arī citus!*” Līdzīgu pamācību var gūt, lasot svētā Pāvila skaidrojumu par Baznīcas dabu. Viņš saka, ka Tā esot līdzīga miesai (sal. 1 Kor 12) un tādēļ katram ticīgajam Baznīcas sirdī un dzīvē ir sava neaizvietoājama vieta. Un starp draudzes locekļiem jābūt organiskai saiknei. Bet kā skaidrot situāciju, kad par draudzes dzīves svarīgām lietām cilvēks saka (kā esmu to dzirdējis): „Atstāsim to Dieva ziņā!”? Vārds taču iemiesojās! Nepalika Debesīs, lai mūs „atstātu Dieva ziņā”.

Dzīve rāda vēl kādu bildi. Ticīgais (vai „ticīgais”) var baznīcā un draudzē būt gan drīz kā viss: dziedāt, vadīt lūgšanas, būt atbildīgs par grāmatu galdu, baznīcas durvju atvēršanu, Sv. Mises gatavošanu, priestera ēdināšanu un citiem darbiem. Bet tādējādi, kalpojot Dievam, šis cilvēks aizmirst par pārējiem Baznīcas locekļiem. Viņš priecājas par savu svētceļojumu, bet nepamana, ka kaut kur tālu no viņa palikuši citi.

Šie ir tikai daži piemēri, kas var pamudināt jautāt, vai ticības kontekstā kādreiz

neesmu pazaudējis cilvēkus un pat Dievu? Pamanīsim, ka līdzīgā veidā **Bērniņš Jēzus neatstāja savus vecākus mierā**, bet jautāja: „**Vai jūs nezinājāt, ka man jādabojas tanis lietās, kas ir mana Tēva?**” (Lk 2, 49). Šī Jēzus nostāja liek atcerēties, ar ko viss sākās: par ko stāstīja eņģelis?!, par ko trūka vārdu gaņiņiem?!, kādā veidā bērniņš (varbūt vienlaicīgi arī Marija un Jāzeps) tika pasargāti no slepkavu zobena?! Tāpat arī baznīcas, draudzes, kādas ticīgas kopienas dzīvē dažreiz ir **vērts atcerēties, no kā viss sākās, kādi bija pirmie iemesli, pamudinājumi, iedvesmas**, lai baznīca, draudze, kopiena ietu pa to ceļu, kurā Dievs un cilvēks netiek „zaudēts”. Un šai punktā tāpat kā Marijai, kurai, lai pareizi virzītos, vajadzēja pārdomāt visu savā sirdī (sal. Lk 2, 19, 51), arī mums vajag palikt lūgšanā, pārdomās vai izstiept roku pēc Bibeles, katehisma, labas grāmatas, paklausīties ticīga (nevis „ticīga”) cilvēka liecību un dalīšanos, lai tādējādi nemeklētu Dievu (un cilvēku) pa velti tur, kur Viņa (un viņu) nav (sal. Lk 2, 44). Uz šī fona jāpiebilst, ka **svarīgi ir kopt tikšanos ar Dievu un padziļināt savu ticību, kā arī dzīvot draudzīgās attiecībās ar brāļiem un māsām Kristū (draudzes locekļiem, priestēriem, pat bīskapu)!** Citiem vārdiem: **cik labi ir būt nomodā un ik pa laikam pārbaudīt, vai Dievs (un cilvēks) vēl ir manā tuvumā?** Tas var pasargāt no lielām ciešanām (garā, dvēselē, miesā), kuras mūs apņēmu uz trim dienām (sal. Lk 2, 46). Ja cilvēks to nedarītu, dažreiz Dievam vajadzētu nopietni pagarināt šo „ārstēšanās laiku” līdz, piemēram, 40 gadiem, vadot cilvēku tāpat kā Izvēlēto tautu nevis par taisnu ceļu no Ēģiptes uz Apsolīto Zemi, bet aplinkus. Šie divi norādījumi var pasargāt vēl no citas – vienas no vissmagākajām patiesībām par tautas izceļošanu, par ko lasām Skaitļu grāmatā (sal. 14, 27-33): **dažiem (pat paaudzei) vajadzēja mirt**, jo tik tālu „zaudēja Dievu”, ka bija spējīgi vienīgi kurnēt un pēc sirds nostājas palikt vergi, neredzot Dieva brīnumus Hama zemē (sal. Ps 105, 27; 106, 22).

Centīsimies kopā ar Jāzēpu un Mariju tomēr ik pa laikam izmeklēt savu „*ceļa biedru, radu un pazīstamo*” kompāniju (sal. Lk 2, 44), tas ir, savu sirdsapziņu, dzīvesveidu un vidi, lai mēs būtu droši, ka Jēzus ir turpat, kur mēs: svētceļojumā, Jeruzalemē, Nāca-

retē un ka Viņš mūsos (dvēselē!) un starp mums (attiecībās!) „*pieņēmās gudrībā un gados, un žēlastībā pie Dieva un cilvēkiem*” (Lk 2, 52). Amen.

**Priesteris
Pāvils Kamola**

AICINĀJUMS SASNIEGT KRISTĪGU BRIEDUMU

21. maijā Madonas katoļu draudzi apmeklēja **arhibīskaps Zbignevs Stankevičs** (attēlā). Notika Svētā Mise, Iestiprināšanas sakraments un baznīcas dārzā sekoja agape, kuras laikā ikviens varēja aprunāties ar bīskapu.

Sv. Misē arhibīskaps komentēja Svēto Rakstu lasījumu: – Šodienas lasījumos dzirdējām, ka Filips nonāk Samarijas pilsētā, kas ir puspagānu pilsēta. Tur viņš sludina Dieva vārdu. Skatoties plašāk, Samarija ir kā mūsdienu Eiropa, lielā mērā – arī Latvija. No vienas puses ir kristīgās saknes, kristīgās vērtības, bet daudz arī pagāniskā. Daļai ir nostalgija pēc pagānu dievībām („pērkons mūsu tēvs, saule – mūsu māte”) un vēl briesmīgāks ir zelta teļš, ap kuru danco šodienas ļaudis. Teļa vietā var būt arī karjera, paša ego utml.

Tomēr pat šādā vidē, izrādās, ir iespējams sludināt Evaņģēliju. Filips to dara, un cilvēki redz, ka caur Filipu darbojas liels spēks – no apsēstajiem iziet ļaunie gari, cilvēki tiek dziedināti. Evaņģēlija vārds trāpa apkārtējiem, jo viņi pamana līdzesošās zīmes. Viņi tic, jo redz brīnumus. Arī Jēzum daudzi sekoja tāpēc, ka Viņš pabaroja 5 tūkstošus cilvēku vai dziedināja.

Tomēr apustuļi nevēlas, lai cilvēki paliktu šai posmā – lai būtu ticīgi tikai tāpēc, ka notiek brīnumi. Filips nosūta Pēteri un Jāni, kas lūdzas, lai cilvēki saņemtu Svēto Garu. Kad Pēteris un Jānis uzliek rokas, tie saņem Svēto Garu.

Kas īsti mainās, kad cilvēks saņem Svēto Garu? Mainās cilvēka ticības izpratne un attieksme pret Dievu. Kad cilvēks atgriežas, viņā ir daudz pagāniskā, daudz „ego” pieņemšanas, kas vēlāk pamazām samazinās. Sirds pārveidošanās gan ilgst visu dzīvi, jo miesīgajam mūsos ir pārsteidzoša izdzīvošanas spēja. Liekas – tavš „ego” nomira, tas kapitulēja, bet skaties – nākamajā dienā tas atkal ir dzīvs un vecās reakcijas – aizvainojums, aizdomas, sāncensība, aprunāšana, aizspriedumi – nāk laukā. Ir vajadzīgs Svētais Gars, kas darbojas un rada jaunu sirdi. Akmens sirds tiek izņemta un iedota sirds, kas spējīga mīlēt, just otram līdzī, skatīties uz otru ar labvēlību, domājot, kā palīdzēt, nevis kā apsūdzēt vai norobežoties. Saņemt Svēto Garu līdz ar to nozīmē piedzīvot pārmaiņas.

**Sagatavoja Inese Elsiņa,
autore foto**

JĒKABA SINĀTA DIPLOMDARBS „VASARSVĒTKI”

Jūnijs ir skolu izlaidumu laiks, bet mākslas un mūzikas skolas izlaidumi tika svinēti jau maija beigās, pirms tam gan apkopojot visu gadu krātās zināšanas noslēguma diplomdarbos un eksāmenos.

Jēkabs Sināts (attēlā) šogad absolvēja Jāņa Simsona Madonas mākslas skolu un izstrādāja diplomdarbu “Vasaršvētki” (darba vadītāja Kristīne Šulce). Jēkabs izvēlējās savu darbu veidot vitrāžas tehnikā un tajā attēlot Svētā Gara baltus, kas nāk no debesīm (attēls uz avīzes vāka). Darbā ir redzami arī četri lielāki stari, kas veido krustu, Kristus ciešanu simbolu, un septiņi apakšējie stari, kas simbolizē septiņas Svētā Gara dāvanas.

Veidot darbu vitrāžas tehnikā Jēkabu ierosināja mamma. Ideja ļoti ieinteresēja, un viņš meklēja iespējas to realizēt. Tas bija drosmīgs izaicinājums, jo līdzīgā tehnikā mākslas skolas laikā netika strādāts. Jēkabs gan piemetina, ka viņš nebija vienīgais starp kursabiedriem, kas eksperimentēja ar diplomdarba tehniku.

Lai vairāk uzzinātu par vitrāžu veidošanu, Jēkabs „Ēnu dienas” ietvaros devās

pie Mākslas akadēmijas stikla mākslas katedras docentes Sandras Utānes, kura viņu laipni uzņēma, iepazīstināja ar dažādām tehnikām un uzdāvināja vairākus stikla atgriezumus. Tie lieti nodevēja diplomdarbam.

Jēkabs darbu veidoja no maziem krāsainiem stikla gabaliņiem, ko izgriezta jeb salauza pareizajā formā, noslīpēja, nomazgāja un ar silikonu pielīmēja pie stikla apļa. Uz jautājumu, vai gādājās iegriezt rokā, Jēkabs atbild – daudz un dikti, rokas bija vienās rētās tā, ka plāksterus vairs nebija jēgas līmēt.

Diplomdarba aizstāvēšanā Jēkabs atzina, cik svarīgas ir skices un izpēte pirms darba sākšanas. Arī to, ka darbs ļoti mainās, mainoties apgaismojumam, tāpēc gala rezultātu pirms darba beigšanas nevarēja paredzēt.

Iegūto pieredzi Jēkabs noteikti izmantos vēl citu darbu radīšanā, bet iegūtais vērtējums par diplomdarbu ir godam nopelnīts – tās ir 10 balles jeb „izcili”!

**Agnese Liepiņa,
bildes no personiskā arhīva**

Mirkļis no slavēšanas kopā ar citiem jauniešiem.

Jēkabs ar ģimeni Madonas mākslas skolas izlaidumā.

LESTIPRINĀŠANAS SAKRAMENTS MŪSU DRAUDZĒ

21. maijs bija stiprinājuma diena visai draudzei, jo mūs apmeklēja arhibīskaps Zbigņevs Stankevičs, bet jo īpaši priecīga diena tā bija septiņiem draudzes dalībniekiem, kuri saņēma lestināšanas sakramentu. Pirms tam ceturtdienu rītos kopā ar Sanitu Solovjevu tika pavadītas četras sagatavošanās nodarbības, kā arī viena tikšanās ar priesteri Pāvilu.

Iestiprinātie draudzes pārstāvji dalās savos iespaidos.

„Ar lestināšanas sakramentu vēlējies saņemt īpašu Svētā Gara spēku, kas ļautu vairāk apliecināt savas ticības Kristum darbību citiem cilvēkiem. Lai Dievs caur šo sakramentu man dod drosmes un gudrības garu vairāk domāt par Jēzu, lieci-

nāt par Viņu un Viņu slavēt!” (**Ilze Priedīte**)

„Priecājos, ka beidzot atradu sevī drosmi saņemt lestināšanas sakramentu. Viss gatavošanās laiks un sirdsapziņas izmeklēšana patiešām sakustināja manu garīgo dzīvi. 21. maijs man bija svētku diena, un mana sirds ir atvērta Svētā Gara dāvanām un žēlastībām, kuras Viņš grib dot. Esmu laimīgs, ka pēc vairāku gadu pārtraukuma pieņēmu Svēto Komūniju.” (**Alfons Kampāns**)

„Šajā dienā jutos pamatīgi vienota ar draudzi. Tā it kā Baznīca ir vienīgā, kas man ir svarīga!” (**Rasa Zariņa**)

**Sagatavoja Agnese Liepiņa,
Aivara Zariņa foto**

„MANĀ DZĪVĒ TAS IR BRĪNUMS”

Maija sākumā mūsu baznīcā bija uz Fatimas Dievmātes svētkiem. Uz iepriekšējiem diviem pasākumiem netiku, tāpēc jo īpaši priecājos par radušos iespējām. Tā kā man ļoti patik dziedāt un saņēmu priesteri aicinājumu pievienoties, nezināju ko darīt aiz prieka. Dievkalpojums bija īpašs. Slavēšana, lūgšanas... un klusuma brīdis... Klusuma brīdī Dievmāte mani uzrunāja. Es skaidri sajutu aicinājumu pieņemt Skapulāru un lūgt priesterim likt man kādu uzdevumu gada garumā. Tā kā iepriekš nebiju saskārusies ar līdzīgu Brīnumu, nolēmu vēl apdomāt aicinājumu, kurš bija ienācis manā sirdī un iesakņojies uz palikšanu. Sākumā likās, ka esmu pati to izdomā-

jusi, bet palūdzos un nāca apskaidrība, ka tas bija Dievmātes aicinājums! Izrunājot notikušo ar tēvu Pāvilu, tika nolikta diena, kad pieņemšu Skapulāru. Trīs nedēļas gaidīšanas – tas likās tik ilgi!

Skaitīju katru dienu līdz brīdim, kad būšu Dievmāmiņas patvērumā. Mani bija pārņēmis milzīgs gaidīšanas prieks gribējās iet uz ielas cilvēkiem klāt un stāstīt! Skapulārs man ir kā patvērums. Man ir sajūta, ka Dievmāte mani ir apskāvusi un ietinusi pašlūgības apmetni! Viņa man rāda uz savu mīļo dēlu Jēzu, lai skatos, mācos no Viņa un pateicībā, pacietībā un pašlūgībā sekoju Viņam. Vēlos mainīties un dzīvot savu dzīvi Dievam par godu!

Sandra Šarma

ESAM AICINĀTI SASNIEGT PILNĪBU

Mēs visi uz kaut ko tiecamies, savādāk nemaz nevar būt, un Kristum ticīgs cilvēks, pārliecinājies par garīgo realitāti, sapratis, no kurienes pilnība plūst, noteikti vēlēties būt ciešāk vienots ar Kristu un Baznīcu. Kā vienmēr Baznīcai ir ko dot – uz šīm ilgām tā var atbildēt ar lestināšanas sakramentu.

Iestiprināšanas sakraments pieder pie iniciācijas sakramentiem, tas nozīmē, ka ar šo sakramentu tiek likti pamati visai kristīgajai dzīvei. Pie iniciācijas sakramentiem vēl pieder Kristības sakraments un Euharistija. Iestiprināšanas sakramentā cilvēkam tiek uzlikts garīgs „zīmogs”, šī zīme ir Dieva aizsardzības apsoliņš un ķīla, tāpēc cilvēks, kurš saņēmis šo sakramentu, ir īpaši aicināts savā dzīvē īstenot Dieva kultu un kalpot Baznīcai. Tā kā šis zīmogs, ar kuru apzīmogota dvēsele, nav izdzēšams, to

var saņemt tikai reizi mūžā. Iestiprināšanas sakramentā notiek īpaša Svētā Gara dāvāšana, kā tas piepildījās Vasarsvētku dienā. Iestiprināšana dvēselē nostiprina Svētā Gara dāvanas un apvērta to ar īpašu spēku liecināt par kristīgo ticību.

Iestiprināšanas sakramentu var saņemt ikviens, kas ir kristīts un atrodas žēlastības stāvoklī. Kā rakstīts Katoliskās Baznīcas katehismā, ticīgajiem obligāti jāsaņem šis sakraments attiecīgajā laikā, jo bez lestināšanas un Euharistijas Kristība gan ir spēkā esoša un iedarbīga, taču ievadīšana kristīgajā dzīvē paliek nepabeigta.

Tāpēc tiem, kuri ir saņēmuši šo sakramentu, viss jau ir dots, lai aizstāvētu ticību ar vārdiem un darbiem – kā īsti Kristus liecinieki.

Aija Mālniece

ALFA KURSA IZSKAŅAS PASĀKUMS

8. jūnijā – Mūsu Kunga Jēzus Kristus, Augstā un mūžīgā priesterā svētku dienā – baznīcas dārzā uz kopīgu pasākumu pulcējās Alfa kursa dalībnieki, mājas Rožukroņa grupiņa un Pastorāta apmeklētāji. Pēc desmit nedēļu kopīgo trešdienu tikšanās reizēm ar vienotām vakariņām, lekcijām un pārrunām mazākās grupās, Alfa kursanti apmeklēja arī priesterā Pāvila lasītās katehēzes. Tajās varēja uzzināt visus sev interesējošos vai vēl neskaidros jautājumus. Un noslēguma pasākums pienāca ar atziņu – ierastās trešdienu tikšanās reizes nu ļoti pietrūks.

Kopīgajā vakarā dalībnieki dalījās savā dzīves pieredzē un kursa laikā gūtajās atziņās.

„Patīk atrasties Alfas cilvēku vidē, neatkarīgi no tā, kurai draudzei būs piederīga mana turpmākā dzīve. Ļoti patika Misē sajūtamais miers.” (Ineta)

„Iegūti jauni draugi, un draudzei ir cita „garša” un vienotība, ja tā nākusi caur Dieva meklējumiem.”

„Mums katram ir savs ceļš, kā esam nonākuši Alfā. Katrs esam Dievam mīļš, un ikviena gājums ir vienreizējs un unikāls. Citu liecības, atziņas un pārdomas

par attiecībām ar Dievu, par personīgajām ilgām ir ļoti uzrunājošas katram ceļa meklētājam.” (Valdis)

„Ieguvu atziņu par to, ka turpmākajā dzīvē vēlos palīdzēt citiem, jo tāda ir mana rakstura iezīme.” (Agita)

Tikšanās laikā ar pieredzi par kristīgajām tradīcijām, kas iepazītas, strādājot citās pasaules valstīs, dalījās **Gunita**.

Alfa kursu raksturojošais simbols ir jautājuma zīme. Šai sakarā izskanēja vaicājums, vai iespējami arī muļķīgi jautājumi. Sapratām, ka jautājumi nekad nav muļķīgi, vienīgās grūtības var būt mūsu pašu izpratne un kompetence, sniedzot uz tiem atbildes. Šai sakarā jāatce-

ras, ka neskaidrību gadījumos vienmēr ir iespēja lūgt priesterā izgaismojumu.

Bija patīkami tikties ar Rožukroņa grupiņu, kas Alfas laikā lūdās par veiksmīgu šī kursa norisi, tā dalībnieku atvērtību Dieva Vārdam un klātbūtnei. Zīmi, ka pasākums bija veiksmīgs, apliecināja jautājums par to, kad sāksies nākamais Alfa kurss un vai jau var pieteikt tam dalībniekus.

Vita Bartuševiča

Agapei sarūpētais galds Alfas noslēgumā.

...un kā domā tu?

– Ar kādu ātrumu jābrauc, tuvojoties Ērgļiem? – vaicā priesteris Pāvils, 10. jūnijā fiksējot uz ceļa “Madona-Ērgļi” izvietotās zīmes.

Inguna piedāvā versiju: vai nu 70+50 kilometri stundā, vai arī 70-50 km stundā. Bet kā domā tu?

JAUNIEŠI TIEKAS AR SIGULDIEŠIEM

Ar ļoti daudziem kristiešiem esam iepazīšies pasākumos Latvijā un ārpus tās, un vienmēr par to ir bijis prieks. Ar Siguldas katoļu draudzes jauniešiem tikāmies Jauniešu dienās, Tezē un vēl dažādos citos pasākumos. Mums ienāca prātā ideja, ka varētu aizbraukt uz Siguldu, uz jauniešu vakaru. Sākās kārtējās problēmas ar transportu un to, kuri brauks. Beigās kopā ar Daci Sināti braucām 5 jaunieši: Sanita Rudzīte, Lauma Zariņa, Eliza Elsiņa, Jēkabs Sināts un Sintija Beitāne.

Siguldas draudzei telpas ir lielas un mājīgas, un Siguldas jaunieši ieradās kuplā skaitā. Iepazināmies, spēlējot dažādas spēles. Mēs, madonieši, vadījām slavēšanu, kas man patika visvairāk, jo enerģija no jauniešiem bija liela un spēcīga. Brižiem jautrības uzturēšanai pievienojās priesteris Rihards Rasnācis. Sarunājām, ka nākamajā reizē viņi brauks pie mums. Bija jauki pavadīt brīvo laiku ar kristiešiem Siguldā. Mājās

bijām diezgan vēlu, bet tas bija tā vērts.

Pēc pāris nedēļām siguldieši posās pie mums. Izdomājām, ka varētu laiku pavadīt pie ezera Lazdonā. Ciemiņi atbrauca ar busiņu, ko vadīja priesteris Rihards.

Sākumā apskatījām svētceļnieku māju, apgājām apkārt baznīcai, tad braucām uz piknika vietu pie ezera. Mums pievienojās priesteris Pāvils. Pie Rāceniša iekūrām ugunsgrūdi. Tā bija piektdiena, līdz ar to desīņas necepām, bet pie ugunsgrūdiem sildījāmies. Spēlējām spēles un baudījām skatu. Vakara noslēgumā visi sasēdāmies uz laipas un dziedājām slavēšanas dziesmas. Man patika, ka tas bija ļoti vienkārši. Kad atvadījāmies, sākām jau domāt par nākamo tikšanos. Šie abi vakari deva iedvesmu, ka nevajag kautrēties, bet uzdriktēties iepazīties. Es ceru, ka mums šāda vienotība būs ne tikai ar siguldiešiem, bet arī ar citiem Latvijas kristiešiem.

Sintija Beitāne

Madonas un Siguldas jaunieši tikšanās laikā.

BAZNĪCU NAKTS MŪSU DRAUDZĒ

Priecājos, ka arī mūsu draudze šogad iesaistījās Baznīcu nakts kustībā, jo cilvēki tiešām izmanto šāda veida iespējas – varbūt pat pirmo reizi atnāk uz baznīcu paskatīties, kas tur īsti notiek. Arī programma bija plaša un pārdomāta, lai katrs varētu baudīt un iesaistīties tajā, kas sirdij tuvāks.

Personīgi mani ļoti uzrunāja slavēšana un filma par vērtībām draudzē, kā arī ģimeņu fotoizstāde, kad varējām palūkoties paši uz sevi un būt atvērti arī pārējiem. Ceru, ka cilvēki tika uzrunāti apstāties un ielūkoties sevī, lai ieraudzītu tās ilgas, ko šī pasaule nevar piepildīt.

Forši bija sajusti, ka mēs darbojamies kā viens vesels dzīvs organisms un pazīstam cits citu – ja rodas kāda vajadzība pēc palīdzības, zini, kam pazvanīt, un viss notiek.

Patī kopā ar llonu biju aicināta kalpot pie mielasta, kas nešķiet nekas sarežģīts, tikai jāparūpējas par daudzām mazām lietām. Pazīstot llonu, zināju, ka tiksīm ar visu galā. Protams, neiztika bez dažādiem šķēršļiem un amizantām situācijām: tad radās tehniskas problēmas ar automašīnu, tad neaplānots aicinājums uz policijas iecirkni sniegt liecību, vēl arī jārisina noklīduša suņa situācija ar pašvaldības policiju, tāpat elektrības problēmas un pats par sevi – lielais vējš, kas kavēja. Bet mēs tam visam cauri gājām ar tādu mieru, pašjāvu un patiesu prieku, jo tieši tādās situācijās tu jūti, kā darbojas Dievs un sūta mums cilvēkus un risinājumus. Cik Viņš ir brīnišķīgs!

Aizkustinošs bija pats noslēgums, kad nu jau tādā pavisam mazā pulkā vakarējām sveču gaismā ar dziesmām. Tas bija ļoti mīļi un ģimeniski – kā punktiņš uz „i”.

Mārite Kampāne

Paldies par brīnišķīgo filmu! Tā mani ļoti savīlņoja, un sajutos kā nokļuvusi lielā, sirsnīgā ģimenē, kurā asaras birst vienīgi no prieka. Pateicība Dievam par iespēju iepazīt Madonas draudzes cilvēkus un ik pa laikam būt kopā, slavējot Dievu!

Iluta Rudzīte

Lai labāk ieraudzītu Baznīcu nakts notikuma nozīmi, jāatskatās uz aizvadīto gadu draudzē. Tas aizritējis, ja tā var teikt, Marijas zīmē.

Pirmkārt, varējām izbaudīt jaunu spožumu ieguvušās svētglezņas klātbūtni un, gatavojoties Fatimas notikumu simtgadei, teju pusgada garumā apgūvām Marijas stundiņu lūgšanas, kā arī ik mēnesi notikušos Fatimas vakarus.

Lai gan 2. jūnija vakarā apmeklētāju pulkā bija daudz viesu, Baznīcu nakts vispirms bija pasākums pašai draudzei. Organizatori un atbildīgie par dažādām norisēm pierādīja, ka draudze ir spējīga efektīvi darboties un paveikt lielas lietas. Baznīcu nakts bija viens no daudzajiem pasākumiem, kas notiek draudzē, taču tas paliks atmiņā kā lielisks slavēšanas un kopā būšanas laiks. Interesanti, ka katru gadu Madonas pilsētas svētku ietvaros rīkotie kristīgie pasākumi iegūst atšķirīgu veidolu, taču ikreiz ir būtiska svētku sastāvdaļa. Īpaši draudzes ļaudīm un visiem, kas vēlas „pieskarties” dievišķajam un gūt no Dieva iedvesmu turpmākajiem darbiem un idejām.

Lai arī turpmāk Madonas draudze bagātina pilsētas tēlu un kuplina pilsētas kultūras dzīvi, dodot iespēju ikvienam no rīta, dienā, vakarā vai naktī nākt pie Jēzus un saņemt stiprinājumu un ieminājumu, kā arī pateikties par saņemto!

Aivars Zariņš

Aivara Zariņa foto

FATIMAS VAKARS GULBENES BAZNĪCĀ

13. maijā visa pasaule svinēja Fatimas Dievmātes parādīšanās 100. gadadienu. Pāvests Francisks devās uz Fatimas svētvietu Portugālē, kur tika kanonizēti divi no ganiņiem, kuriem Dievmāte parādījās – Jacinta un Francisks. Svētki tika svinēti arī daudzās Latvijas dievnamos.

Gulbenes Vis-svētākā Sakramenta baznīcā 13. maijā rīcēja piektais lūgšanu

Gulbeniešu sarūpētais pārsteigums.

vakars Madonas un Gulbenes draudzei. Stundu dziesmas Vissvētākās Jaunavas Marijas godam, Svētā Mise ar mācību par

Dievmāti, slavēšana Vissvētākā Sakramenta priekšā, Rožukronis, individuāla svētība un noslēguma agape klātesošajos radīja Dievmātes klātbūtnes pieskārienu, ik sirdī uzceļot pārsteidzošu izjūtu un emociju pili.

– Dievmātes klātbūtni jutām lielu, – piekrit Astra no Gulbenes draudzes. – Tā bija liela žēlastība no Debesīm. Pie mums tikai šī parādīšanās notika, un mēs visi uz brīdi varējām būt Jacintas, Franciska un Lūcijas vietā.

Inese Elsiņa

UZ AGLONU TREŠAJOS VASARSVĒTKOS

6. jūnijā Madonas katoļu draudzes pārstāvji un priesteris Pāvils devās uz Aglonu, lai piedalītos trešajos Vasarsvētkos. Pa ceļam baudījām Latvijas pavasarīgo dabu, skaisti sakoptās lauku sētas, apstājamies pie Viļānu baznīcas, izstaigājam dārzu, baznīcu un lūgšanas kapelu.

Iebraucot Aglonā, mūs sagaidīja baltā Aglonas bazilika, kas bija ieskauda zeltainos saules staros. Tās torņi mirdzēja – skats bija iespaidīgs!

Svētajā Misē piedalījās pāvesta sūtnis – arhibīskaps Pedro Lopess Kintana, daudzi Latvijas diecēžu biskapi un priesteri, arī mūsu priesteris Pāvils. Aglonas bazilikā tika svinēti nozīmīgākie kristiešu liturģiskā gada svētki uzreiz pēc Ziemassvētkiem un Lieldienām – Vasarsvētki. Šai laikā uz svētvietu ierodas draudžu pārstāvji no tuvākām un tālākām vietām.

Iestiprināšanas sakramentam balti sagērbtie bērni izskatījās kā eņģeļi, kas uz mirkli nolaidušies no debesīm. Procesijas laikā, sagaidot bīskapus un priesterus, skanēja baznīcas zvans, aicinādams vērt vaļā ticības durvis. Durvis, aiz kurām tiek ārstētas dvēseles, kur pati Brīnumdarītāja Dievmāte nāk pretī. Brīnumdarītājas Dievmātes glezna ir pievilksni ikvienu svētceļnieku, jo pie tās pēc daudzus liecībām ir izlūgtas žēlastības. Trešajos Vasarsvētkos pieredzējam Svētā Gara spēku, pavēram jaunu dzīvi mīlestības pārpilnībai. Saules dāsnajā dienā, atgriežoties mājās, bijām piekusuši, bet priecīgi par doto iespēju. Svētā Gara nosūtīšanas svētki ir arī Baznīcas dzimšanas diena. Paldies tiem, kas organizēja, lai brauciens uz Aglonu notiktu. Dieva svētība lai nāk par ikvienu cilvēku!

Ilvija Krēslīņa

JĀŅI MADONAS KATOĻU BAZNĪCAS DĀRZĀ

Kopīga līgošana Praulienas Mācītājmuižā.

Ir doma Jāņu jeb Līgo vakarā, kad ir arī Vissvētākās Jēzus Sirds svētki (lieli svētki, Mises apmeklējums – obligāts), vakarā pēc Svētās Mises baznīcas dārzā sakurt uguns-kuru un vairāk vai mazāk tautiskā garā ielīgot. Iepriekšējos gados esam ar draudzi un kaimiņu draudzēm svinējuši Jāņus citās vietās, piemēram, Ērgļos, Praulienas Mācītājmuižā. Šoreiz izvēle ir par labu Madonai.

Programmā paredzētas vesperes un neliela slavēšana, pēc tam – uzkodas, spēles, rotaļas, danči un tautas dziesmu dziedāšana. Ja sasparosimies, varētu būt kādas sportiskas vai teatrālas izdarības. Līdzīgu nemami groziņi (un spainīši ar nestipru vai bezalkoholisku dzērienu). Lūdzu pieteikties un iesniegt idejas!

Aivars Zariņš

SASTRĀDĀ 20 KUBUS MALKAS

Tautas gudrība māca: ratus jākaļ ziemā, bet ragavas vasarā. Tas attiecas arī uz apkures lietām. Pateicoties draudzes ļaudīm – Alfonam, Dāvim, Marekam, Mārītei un priesterim Pāvilam, – pirmie 20 kubi atvestās malkas jau sastrādāti – malka sažāgēta, sacirsta un salikta kaudzēs.

un tās sastrādāšanai gaidīti arī citi!

Avīzes „Kalnā” redakcija čaklos darītājus darba procesā fiksēja. Attēlā redzami Mārīte un Alfons Kampāni.

Tā kā baznīcas apkurei ziemas periodā nepieciešama lielāki malkas krājumi, tiks atvesta nākamā baļķu krava,

KĀDS SAPNIS VAI INTERVIJA AR DIEVU

Es sapņoju, ka intervēju Dievu.
Kādā nakti Viņš ieradās un jautāja: – Tātad vēlējies mani intervēt?

– Tikai tad, ja Tev ir laiks, – atbildēju.

Dievs pasmaidīja: – Mans laiks ir mūžīgs. Par ko vēlies man jautāt?

– Kas visvairāk pārsteidz cilvēkos?

Dievs atbildēja: – Tas, ka cilvēki bērnībā garlaikojas. Steidzas pieaugt. Kad to sasnieguši, no jauna ilgojas pēc bērnības.

Tad zaudē veselību, lai iegūtu naudu, bet vēlāk zaudē naudu, lai iegūtu veselību.

Tas, ka raizēdamies par nākotni, viņi aizmirst tagadni, tādējādi viņi nedzīvo ne tagad, ne arī vēlāk.

Tas, ka dzīvo tā, it kā nekad nemirst, bet nomirst tā, it kā nekad nebūtu dzīvojuši.

– Kādu dzīves pamācību dotu kā vecāks saviem bērniem?

Dievs atbildēja pasmaidot: – Es vēlos,

lai viņi saprastu, ka nevar izmainīt cilvēkus, lai tie milētu, bet var ļaut citiem milēt sevi.

Vēlos, lai saprastu, ka nav labi sevi salīdzināt ar citiem.

Lai saprastu, ka ne jau tas ir bagāts, kuram pieder visvairāk, bet gan tas, kuram vajag vismazāk.

Lai atcerētos, ka pāris sekundēs var dziļi ievainot personu, kuru mīl, bet tās dziedināšana var ilgt vairākus gadus.

Iemācieties piedot, patiesi to izdarot.

Lai saprastu, ka ir personas, kuras viņus karsti mīl, bet pavisam vienkārši neziņa, kā pierādīt savas jūtas.

Lai saprastu, ka divi cilvēki vienu un to pašu lietu var redzēt citādāk.

Lai iemācītos, ka ne vienmēr pietiek ar to, ka kāds piedod. Ir jāpiedod arī sev pašam.

– Paldies, vai ir vēl kaut kas, ko vēlies nodot cilvēkiem?

– Jā, tas, ka Es esmu.

Autors nezināms

NAKTS ADORĀCIJA AGLONAS BAZILIKĀ

Atkal esam aicināti atsaukties iespējai doties uz nakts adorāciju Aglonas bazilikā. Visi, kas **30. jūnijā** gatavi doties ceļā, aicināti **pieteikties pie Venerandas (tāl. 26592737).**

GARĪGĀS SAKOPTĪBAS DIENA

15. jūlijā priesteris Pāvils draudzes interesentus aicina uz Klusuma dienu.

Pēc rīta Sv. Mises sekos konference, kopīgas lūgšanas, laiks klusumā, Vissvētākā Sakramenta adorācija, kā arī agape un dališanās.

Pieteikties pie Venerandas Peļņas (tāl. 26592737).

“Tu esi priesteris uz mūžiem”

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus un
irknēdējas pasākumu grafiku savā e-pastā,
ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Draudzes koris

Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emilija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pensionātā

Vieta: Mārcienas pensionātā
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Lauma (t. 26350919), Zane
(t. 28318430)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Jēkaba Sināta darbs „Vasarsvētki”.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.